

Itinerari seguint les construccions romàniques civils i religioses del terme de Sant Cugat del Vallès (II)

En reprendre la nostra excursió, que deixarem inacabada pels volts del migdia a Sant Adju-tori (vegeu la primera part), tot començant a desfer camí, trobarem can Borrell, com ja havíem dit, on podrem dinar.

Després continuarem fins a Sant Cugat i hi entrarem per la carretera de Cerdanyola en di-recció al centre de la vila. Tot avançant en aquest sentit, ens trobarem amb la mola imponent del monestir, a mà dreta. Seguirem, fins que s'acabi, el carrer de Sta. Maria i girarem a la dreta per aga-far la carretera de Rubí.

A penes haurem sortit de la població, travessarem la via dels Ferrocarrils de la Generalitat i trobarem a mà esquerra el camí de Barcelona per Vallvidrera.

Abans d'arribar al Junior's F.C., a la banda de la carretera hi ha un cartell groguenc que diu: "CAN CASTANYER"; girarem i, en arribar al final del camí, veurem, al fons d'un passeig de xi-prers, *Sta Maria de Campanyà. Sant Mamet.*

SANTA MARIA DE CAMPANYÀ

Edifici planta rectangular, té 13 m. de llarg per 4'50 d'ample.

Una sola nau. Restes de l'obra primitiva serveixen d'entrada i de base de la torre campanar. Es original una part del mur N.

Volta de canó sense obertures a l'exterior, llevat de la porta i d'una petita finestra rodona darrera l'altar.

La història de la capella és gairebé del tot desconeguda.

El nom "Campaniano", el trobem per primera vegada en un document del 991 que dóna compte de dues donacions de terres.

Com a edifici religiós, no en tenim cap constància fins al 1047, en ocasió de la consagració de Sant Cebrià d'Aqualonga. Un segle després, el 1144, l'acta de consagració de Sant Martí de Cerdanyola estableix els seus dominis fins a Santa Maria.

En la visita pastoral feta el 1413, s'autoritza el rector a viure a Sant Cugat, ja que els cinc feligresos no el podien mantenir i, a més, no hi havia casa rectoral.

El 8 de setembre de 1492 es decretà la seva unió a perpetuïtat amb Sant Cebrià de Vall-doreix.

L'any 1936, a l'interior, hi quedà el retaule de St. Sebastià (1562), el Sant Crist i la pica baptismal que els propietaris de can Castanyer pogueren salvar a temps.

Acabada la visita, tornarem a la carretera i, sempre en direcció a Rubí, just abans de la cruïlla de la B-30, a mà esquerra, surt el camí que porta fins a ca n'Ametller. A tocar, hi ha Sant Llorenç de Fontcalçada.

SANT LLORENÇ DE FONTCALÇADA

Planta rectangular. Façana sud, restes d'una porta del tipus corrent en els edificis lombards i finestra de doble esqueixada.

La porta actual és del segle XVIII i s'obre a la part de ponent.

La volta es construí probablement el segle XVIII.

El topònim més antic que trobem en els documents és el de "Fonte Calciata", i pot ésser

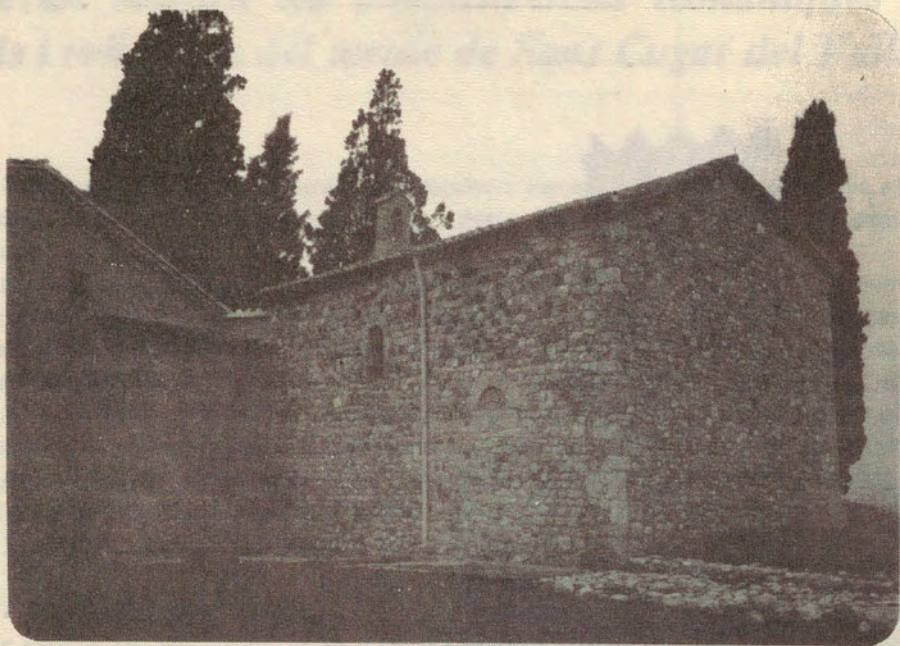

← Sta. MARIA DE CAMPANYÀ

Data fotografies: 13-1-80

Autor: Carles Mitjans Prió

↑
St. LLORENÇ DE FONTCALÇADA

Data fotografies: 13-1-80

Autor: Carles Mitjans Prió

degut a la conjunció del rierol i de l'antic camí romà, que té lloc vora l'ermita. Aquestes terres formaven part de les propietats del monestir de Sant Cugat des de l'any 986.

L'església és citada per primera vegada el 1084, sota l'advocació actual.

El segle XVè, el monestir tenia cura del servei religiós, però va deixar perdre els seus drets pel fet de no reparar la capella, que havia estat destruïda per un llamp.

El segle XVIIIè reconstruïren la volta, obriren la porta actual a la façana de ponent i tancaren la façana de llevant. Les ruïnes de l'absis, de planta lleugerament ultrapassada, quedaren soterrats.

Finalment, direm que el 1976 va ésser restaurada, i aparegueren els murs originals amb trosos d'*opus spicatum*.

Com que ja se'ns deu haver fet fosc, emprendrem el camí cap a Barcelona per la B-30 i l'A-2.

Carles Mitjans Prió

